

En kæmpe omvæltning

Jeg "glemte" at tænke på mit handicap, da jeg flyttede hjemmefra, siger 22-årig med muskelsvind

Af Lisbeth Koed Doktor

At flytte hjemmefra er en ting, som enhver ung på et eller andet tidspunkt må forholde sig til. Jeg flyttede selv hjemmefra for ca. et år siden og har i dette tidsrum kæmpet med forskellige problemer, som havde relation til min muskelsvind, og som kom bag på mig. Det var faktisk sværere, end jeg troede.

Efter endt efterskoleophold flyttede jeg igen hjem til mine forældre for at begynde på gymnasiet. Selv om omstillingen var stor, gik det fint til at begynde med, men i løbet af 2.g begyndte tankerne om at flytte hjemmefra langsomt at melde sig.

Fordi jeg ikke sidder i kørestol eller bruger andre særlige hjælpemidler, "glemte" jeg i første omgang, at jeg var handicappet. Mine ønsker og forventninger lignede meget andre unges, og derfor var det først, da det blev mere aktuelt, at jeg indså, at der muligvis kunne opstå problemer f.eks. med valg af boligform. Romantiske drømme om at leje et hyggeligt kvistværelse i midtbyen eller finde en lejlighed på 3. etage med udsigt og en skæv vindeltrappe blev altså droppet. Jeg var pludselig blevet usikker med hensyn til fremtidens boligform.

Det eneste, jeg vidste, var, at jeg ikke ville fortsætte med at bo hos mine forældre efter gymnasiet. Jeg ville direkte ind på en uddannelse, bo nær ved uddannelsesstedet og i tæt kontakt med studiemiljøet og de andre studerende.

Efter mange, lange overvejelser – både med mine forældre og for mig selv - blev den endelige løsning, at vi skulle finde en lejlighed, som jeg kunne dele med to af mine veninder fra gymnasiet. Denne beslutning var ikke bare den første den bedste løsning, men snarere en nødvendighed, hvis jeg skulle bo i en handicaptilgængelig lejlighed.

Problemet var, at der ikke rigtig fandtes nogle kollegier med elevator, og jeg ikke kunne få nogen garanti om et værelse i stueplan. Min daværende sagsbehandler kunne ikke hjælpe mig, fordi jeg skulle flytte ud af kommunen, og den kommune, jeg skulle flytte til, kunne heller ikke hjælpe mig, fordi jeg ikke boede i deres kommune endnu!

Ihærdig søgen i boligavisen gav ikke noget resultat, der passede til mine vilkår, og derfor valgte mine forældre til sidst at købe en lejlighed, som lå i stueetagen, og med centrale buslinier lige i nærheden.

En fysisk belastning

Så langt så godt. Flyttedatoen faldt sammen med studiestarten, og det var altsammen en kæmpe omvæltning. Det vil den slags naturligvis være til enhver tid, men samtidig var det tilmed en fysisk belastning. Selvfølgelig satte jeg ikke selv lejligheden i stand, men alligevel var der et stort arbejde med at flytte tingene på plads, og psykisk var det ligeledes belastende at vænne sig til det nye.

Personligt fandt jeg det ekstra hårdt at skulle være åben og socialt aktiv på det nye studie, for det betød, at jeg aldrig helt kunne slappe af. Jeg brugte både en masse energi om dagen ved at deltage i arrangementer, og når jeg hjemme skulle pakke ud.

Men det var kun en overgangssituation, og efterhånden faldt studiet og dets aktiviteter mig mere naturligt for. Tilbage var så kun tilvænningen til de nye fysiske udfoldelser i det daglige.

Jeg erfarede, at jeg ikke på forhånd havde været god nok til at forestille mig forskellen på at bo hjemme og at bo alene. Væk var forældrenes trygge, beskyttende og diskret hjælpsomme vinger, og foran mig lå der bunker af vasketøj, gulvskrubber, indkøbslister, opvask og anden rengøring!

Måske havde jeg været en kende naiv i forestillingen om, hvordan jeg ville kunne klare mig, når jeg flyttede hjemmefra. Jeg havde da også haft en lille tvivl, men forventningen om den øgede selvstændighed og ønsket om for alvor at bestemme selv, havde overskygget det. At klare de nødvendige indkøb og selv stå for madlavning osv. var hårdere end som så. Men det er som bekendt først, når man befinder sig på dybt vand, at man bliver klar over, hvor dybt det er.

Min erindring om den selvstændighed, jeg kendte fra efterskolen, passede ikke ind i dette nye billede. Dengang havde jeg alligevel ikke været totalt afhængig af mig selv og min egen præstation, fordi der trods alt hele tiden havde været nogen til at lave meget af det sværeste arbejde. Nu gjaldt det for alvor, og jeg synes faktisk, at den selvstændighed, man forestiller sig, før man flytter hjemmefra, rummer så meget mere og andet, som det er svært at beskrive – netop fordi det indebærer så mange ting, som kun er en lille detalje i hverdagen, men alligevel betyder så meget.

Det har altså oversteget mine forventninger at flytte ud, og jeg tror ikke, at det ville være forkert at sige, at det kan være mere uoverskueligt at flytte hjemmefra som handicappet, end det er for andre unge. Hen ad vejen er mange ting faldet på plads. Mine to veninder køber de tunge varer, og vi hjælpes ad med madlavning og opvask osv.

Behov for el-køretøj

En af de mere konkrete konsekvenser for mig er, at jeg nu er begyndt at overveje, om jeg har brug for en crosser. Tanken virker på en måde overvældende, fordi jeg ikke havde regnet med det så tidligt. En crosser ville ganske vist ikke hjælpe mig med oprydning, men hvis jeg kunne spare kræfter på at fare rundt og handle ind, ville det måske være en god løsning.

Når jeg endnu ikke har gjort mere ved det, skyldes det, at det for mig er et stort skridt at tage. Inderst inde forbinder jeg en crosser med en stor,

tung kørestol, som jeg indtil videre gerne vil undvære, og det blokerer for, at jeg gør mere ved det.

På trods af de mange forandrede forhold, har jeg alligevel været glad for at flytte. Der er andre aspekter af det, som ikke har med ens handicap at gøre, og som gør det hele værd. Først og fremmest er man helt sin egen. Dernæst reflekterer man anderledes, når man bliver stillet over for nye udfordringer og lærer derved mere om sig selv.

At flytte hjemmefra skal absolut ikke udskydes, bare fordi man er handicappet. Det er sundt at skulle klare sig selv, og når starten er overstået, vinder man en masse selvtillid, der kommer af den nye selvstændighed. Men det kræver altså, at man indser, at man kan lidt mindre, end man måske havde regnet med - og det er nok det hårdeste i den sidste ende.